

1. FEJEZET

KIÚT

1945. augusztus 13

Parkhurst Forest, Isle of Wight, Anglia

Az erdő maga volt a sötétség erdeje. Magas, égisz érő fák álltak mindenfelé. A környéket a sűrű köd miatt félhomály övezte, még a Hold fénye is túl gyenge volt ahhoz, áthatoljon rajta, ezért az embernek igencsak ügyelnie kellett arra, hova lép. Gallyak és száraz ágak csapkodtak az arcába, de ez egy cseppet sem érdekelte. Rohannia kellett az életéért. Nem nézett hátra csak előre. Nem akarta tudni milyen közel jár az üldözője, pedig néha olyan érzése volt, mintha a leheletét érezte volna a nyakán. Felesleges volt segítségért kiáltozni, úgyse hallotta volna meg senki. Csak magára számíthatott. Elég volt egyetlen rossz lépés, egyetlen kő vagy kidőlt száraz fatörzs, amiben megbotlik és akkor mindennek vége: lesújt rá a késsel és halálra szurkálja majd.

De nem akart erre gondolni. Emberfeletti erővel küzdött az életéért, sebzett vadként menekült egyre beljebb, a sűrű erdőbe. Ha vissza tudna menni az időben alighanem kétszer is meggondolná, hogy találkozik-e vadidegenekkel éjszaka. Mert egy titkos randevú egy ismeretlennel akár találka is lehet egy

gyilkossal. Ő pedig gyilkos volt. Könyörtelenül megkínózta és nem bírta elviselni, hogy az egyetlen dolgot, amiben örömét leli most elveszítette. El kellett kapnia, hogy jól aludjon éjszaka.

Emma tele volt sebekkel, amit a férfivel való dulakodás során szerzett, ahogy többször is elesett. A nyakán a fojtogatás nyomai csak nagyon sokára fognak begyógyulni. A hasán szerzet sebből, amit a kés okozott, szünni nem akaróan szivárgott a vér, sötét-pirosná színezve a lány ruháját. De nem lehetett feladni. Ha csak élni akar, menekülnie kellett ameddig csak bírja. Szíve a tokában kalapált, ereje fogytán volt, de tudta, hogy még van esélye. Aztán az egyik pillanatban nem olyan messze a ködben mintha egy hatalmas vaskapu kontúrja kezdett volna körvonala-zódni. A lány kissé megörült, majd szaladt tovább, ahogy csak bírt. Ekkor azonban megbotlott és csúszni kezdett a sáros avarban.

Felnyögött és látta, ahogy az üldöző alakját a sötétben, ahogy megállás nélkül közelít felé. Emma azonban felállt és rohant tovább egyenesen a kapu felé. Megragadta a rácsokat és rázni kezdte.

– Segítsék! Meg akar ölni, valaki segítsen! – üvöltötte. A kapu azonban nyitva volt és be tudott szaladni rajta. Egy hatalmas, nyílt udvaron találta magát. Körülötte már nem voltak fák, sem növények. Ha a gyilkos itt van, bármelyik irányból támadhat, ezért csak a véletlenül múltott, nem fog-e összetalálkozni vele. A kapuval szemközi irányba kezdett el rohanni. A sűrű ködben a távolban egyszer csak egy hatalmas ház sziluettje domborodott ki, amint magányosan állt a semmi közepén.

Reménykedett abban, hogy van valaki odabent és tud segíteni rajta, mert az üldöző akár pár lépéssel is mögötte lehet. A ködben egy hatalmas vaskapu alakzata körvonalazódott ki, mögötte a messziségben egy hatalmas ház állt magányosan, amelynek atmoszférája különös dolgokat sugallt: rémálmokat, lidércnyomást, halált.

2. FEJEZET

FALAK KÖZÖTT

Amikor Ted Jones kinyitotta szemeit, a szobában még félhomály uralkodott. Az éjjeliszekrényről leemelte ezüstóráját, ami negyed kilencet mutatott. A fenébe, ideje felkelni – gondolta magában, majd felült az ágyban. Érezte, hogy ez a nap nem indul valami jól. Fáradt és kimerült volt, pedig még csak ez volt az első napja. Még most is szidta a századost, amiért épp neki adta ezt a megbízást ide, az Isten háta mögé. Odakint olyan köd volt, hogy a Nap sugarai képtelenek voltak áthatolni a sűrű fátyolfelhőzeten, ezért úgy tűnt, mintha még hajnalodna.

Hiába, itt a Wight szigeten, különösen a sziget északi részén az őszi hónapokban szinte minden reggel így kezdődik. S van, hogy egész nap nem hajlandó a köd felszakadozni és borús, esős idő rontja el a napot. Aztán amikor beköszönt a tél, a ködös időhöz még hideg is párosul, ilyenkor az embernek alig van kedve kimenni a szabadba.

A felügyelő felült az ágyban, nyújtózott egyet, majd kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, amiben még mindig ott lapult pisztolya és jelvénye. Ezek nélkül sehova nem ment. Még akkor is magával vitte, amikor éppen kirándulni ment a családdal. Felesége, Dolores ugyan utálta a fegyvereket, húsz éves házasságok lévén mostanra már megszokta férje furcsa szokását.

– Sose lehet tudni, nincs-e rá szükség! – mondta többször, amikor szóba került a dolog.

A felügyelő nem csak a munkája során, hanem szolgálaton kívül is óvatos ember volt, különösen most, a háború utáni időszakban, amikor Londont gyakorlatilag minden éjszaka bombázták. Bár a támadások intenzitása 1943. november végétől csökkent, miután Hitler már október 12-én bejelentette vezérkarának a Seelöwe hadművelet elhalasztását, még így is akadtak németek az országban, akik gyakran kegyetlenül bántak a civil lakossággal. Szerencsére most, hogy a háború véget ért, nyugodtabbak az évek, ám a bűnözések száma nem igazán csökkent, ami bizonyos szempontból biztosította a rendőrök állását.

Jones felvette fehér ingjét, szürke nadrágját és barna ballonkabátját, amit szinte le se lehetett szakítani róla. Nyakkendőt is vett volna, de most nem volt kedve megkötni, így inkább ott hagyta hanyagul lógni a szék támláján. Már vágyott a szokásos reggeli kávéra, ami egy kicsit segít, hogy magához térjen. Portsmouthban a rendőrségen mindig ezzel kezdte a napot, így most se lesz másképp. Kilépett szobájának első emeleti folyosójára. Odakintről a hatalmas, boltíves üveglakokon alig jött át fény. Hatalmas köd lepte el a környéket és a Nap sugarai nem voltak képesek áthatolni rajta. A falakon lévő petróleumlámpák fénye is csak félhomályosan világította meg a folyosót. A földszintre egy lépcsősoron lehetett lejutni, mely a folyosó végén lévő kereszteződésből nyílt. Itt középen volt egy négyzet alakú nyílás, melyet faragott korlát vett körbe. A nyílásból le lehetett látni a földszintre. A kereszteződés mind a négy oldaláról